

tror jeg, at man uden Selvomdiggelse kan lade dette Forslag gaa videre og komme til Landstinget. Maaſte man da kan have den for det ærede Medlem glædelige Overraffelse, men det for os Andre ganſte naturlige Syn, at Landstinget ogsaa tager Hensyn til veglende Tider og veglende Magter, og at der, ligesom der her i Thinget er Tilføielighed til at komme Ministeriet i Møde, saaledes ogsaa kan være det i Landstinget, naar Ministeriet vil lægge sit Lod i Vægtſkaalen for at bringe en Overenskomst i Stand, der vipper de Modſigelfer og den Modſtand, ſom gjøres fra den anden Side. — Jeg vil haabe, at den ærede Miniſter ikke, i ethvert Fald ikke af den Grund, ſom blev anført af det ærede Medlem for Aſſens (N. Anderſen), ſkulde ville, hvad der ogsaa blev tilraadet af den ærede ſidſte Valer, vende tilbage til en Formulering af ſin § 13, overensſtemmende med et tidligere Forslag. Det blev nemlig ganſte beſtemt udtalt af det ærede Medlem for Aſſens, at Miniſteren væſentlig ſkulde gjøre det for at ſætte de ærede Medlemmer, ſom den Gang ſtemte derfor, og navnlig en af de ærede Forslagsſtillere til dette Forslag, i en vis Art af Forlegenhed. Det kan være meget morſomt for politiffe Modſtandere at faae gjort det Slags Opgjørelſer, men jeg kan ikke tænke mig, at en alvorlig Regjering ſkulde ville nedlade ſig til et Skridt af den Art af ſlige Grunde. Den ærede ſidſte Valer gi heller ikke ſaavidt, han ſagde ikke, at det ſkulde gjøres af den Grund, men han holdt ſig til Sagen ſelv og mente, at det maaſte kunde lette Afgjørelſen, fordi man tidligere havde været ſaa nær ved at ende Sagen paa den Maade. Dette kan jeg bebre forſtaa; men naar det ærede Medlem mente, at man nu egentlig tal havde glemt, hvorledes det hang ſammen med dette Forslag, og at der den Gang havde været Tale om, at diſſe Midler ligefrem ſkulde gaa ind i Statskaſſen, tror jeg, at det ærede Medlem har huſket ganſte feil. Det var netop det, hvorom vi ſtredeſ, idet der paafødes, at de ikke ſkulde gaa ind i Statskaſſen, og at der ikke kunde raades over dem ved Finantsloven, men at det ſkulde ſte ved ſærlig Lov. Jeg kan derfor ikke indſe, at det enten af de Grunde, ſom det ærede Medlem fra Aſſens (N. Anderſen) anførte, eller af de, ſom den ærede ſidſte Valer anførte, ſkulde være tilraadeligt for Regjeringen at gaa ind paa deres Forslag. Man kan nu maaſte ſige, at jeg, Rigsdagsmanden for Aarhus Amts 1ſte Valgkreds, kan lade Regjeringen og de Herrer derom, men da jeg netopønſker, at vi ſkulde komme til en Overenskomst om denne

Lov, ſaaledes ſom jeg tillod mig at udtale i Gaar, vil jeg dog tillige gjøre opmærſom paa, at det ved ſlige Sager kommer meget an paa det Sind, ſom viſes fra begge Sider, og derſom der fra Regjeringens Side ſkulde fremkomme Noget, ſom ſaae ud ſom Hſikane, kan man være overbevift om, at, ſom man raaber i Skoven, ſaar man Svar. Da jeg ikke hører til nogen Fraktion, der ved ſit Forslag her har ſtillet ſig i en beſtemt Opposition til Regjeringen, kan jeg med Upartiffhed tilraade denne at ſøge at imødefomme de Tilfnyndelſer, der komme til den fra det hevrørende Flertal, og at gaae dette ſaavidt imøde, ſom den kan, men at den ingeniunde hør antage det for at være i Sagens Interæſſe, at den indlader ſig paa den Fremgangsmaade, der er bleven tilraadet af et Par ærede Medlemmer, ſom jeg ved enhver Heiligbed hører angribe de Perſoner, der idag ere Forslagsſtillere, og, ſom jeg tror, gjøre det, uden at det er til nogen Nytte for Sagen. — Naar jeg har begjæret Ordet i Dag, er det egentlig, fordi jegønſker at forkorte Forhandlingen om de to Lovforſlag paa Dagsordenen, der følge efter det her foreliggende. Jeg har allerede i Gaar tilladt mig at gjøre en Bemærkning ved §§ 1 og 2 i det foreliggende Forslag, og jeg ſkal ikke her gjentage den. Jeg vil kun ſige med Hensyn til det Lovforſlag, der ſenere kommer for, og ſom jeg antager, at jeg efter den Praxis, der blev indført i Gaar, kan omtale med et Par Ord, for derved maaſte at ſpare al Forhandling ſenere, at jeg efter at der her er optaget en Beſtemmelfe ſom dem, der findes i §§ 1 og 2, for nit Vedkommende vil være tilfredsſtillet, hvis det maatte give et eventuelt Udvalg Anledning til en nærmere Overveieſſe af det i mit Lovforſlag indeholdte Spørgſmaal, og til en fyldeſtgjørende Beſvarelſe deraf i ſelve den foreliggende Lov. Jeg tror nemlig, at det er det Rigtigſte allerede nu at tage Beſtemmelfe om dette Forhold, i Stedet for at opſætte det til en ſenere Lovgivning. Det forekommer mig altid heldigt at give de Forhold, der ere Gjenſtand for Lovgivning, en ſaa vidt Uſtrækning ſom mulig i det giwne Diebliff, og jeg mener derfor, at man kan gaa et Skridt videre end til den korte Antydning, der findes i § 1, 2det Affnit om, hvilket Vederlag Sædegaardſeierne, der ved danſke Lovs 2—23—11 ere fritagne for at yde Tiende, have at udrede til Statskaſſen i Stedet for den dem ved ovenanførte Lovbeſtemmelfe paalagte Ydelfespligt til Sognpræſterne. Jegønſker ikke, naar denne Sag ſenere kommer for, at yttre mig videre derom. Sagen blev jo iſſor